

[Krag.]

at naa disse Maal, det tør jeg ikke hævde. Der er jo adskilligt af det, der er foregaaet i de senere Dage, der ikke tyder derpaa. Men jeg vil i øvrigt i Almindelighed sige, at det er beklageligt, at der er saa ringe Diskretionshensyn i dette Hus og i Samarbejdet mellem Medlemmerne af den høje Rigsdag og Presserepræsentanterne her i Huset. Der burde man fra alle Sider føle et større Ansvar, end Tilfældet er. Det er jo — deri giver jeg den højtærede Regering fuldkommen Ret — snart sagt umuligt her i dette Hus at drøfte Spørgsmaal indbyrdes, som langtfra endnu er modne til Fremlæggelse for Offentligheden, det er snart sagt umuligt, at dette kan ske, uden at man kan læse det hele næste Dag i Bladene som fuldbårde Kendsgerninger. Jeg minder om en Forhandling, som for et Par Dage siden førtes i Valutaudvalget, om overordentlig omfattende og for saare mange Personer i dette Land meget betydende Spørgsmaal, Forhandlinger, som ikke blev bragt til Afslutning, men som af Handelsministeren som Forhandlingsleder betegnedes som fortrolige, endog saaledes, at man ikke maatte forelægge disse Spørgsmaal for sit Parti. Her sad 8 Medlemmer plus Handelsministeren ved dette Møde og Repræsentanter for Nationalbanken, men næste Formiddag kunde man læse det hele i „Social-Demokraten“, hvorigennem stor Forskrækkelse udbredtes i vide Kredse og stor Misfornøjelse øjeblikkelig kom til Orde paa et Grundlag, som paa ingen Maade var fast underbygget, og under Hensyn til Oplysninger, som ikke var Udtryk for, at Beslutninger i saa Henseende endnu var truffet. Jeg spørger: Hvordan gaar saadan noget til? Naar man betegner det som en Utilbørighed, saa er det ganske afgjort ikke for stærkt et Udtryk. Men her gør jeg ogsaa opmærksom paa, at naar Talen om Forhandlinger om Sager, som er blevet trykt, er blevet Genstand for Omdeling selv indenfor en snævrere Kreds; maa man ikke glemme, at Indiskretioner jo ogsaa kan have mange andre Veje, ad hvilke de kan naa frem, end just gennem de Personer, der har faaet disse Tryksager tilstillet. Og derfor er naturligvis Undersøgelser som dem, der for Tiden foregaar, overordentlig vanskelige at gennemføre og aabner forholdsvis ringe Sandsynlighed for et Resultat. Derfor synes det mig, at den højtærede Justitsminister, som jo naturligvis selv maa bære Ansvaret for sine Handlinger, i denne Sag havde gjort klogere i at undlade hele denne Aktion, som han

her har sat i Værk, thi noget Resultat forventer jeg i hvert Fald ikke, den vil bringe, og store yderligere Vanskeligheder vil den rejse for, ogsaa paa saadanne Punkter, hvor det kunde være rimeligt at tilvejebringe Foranstaltninger, at faa dem tilvejebragt. Ogsaa her ved dette Sagsanlæg er der rejst Tvivl om, hvorvidt man, naar man gav denne Regering en Lovgivning i Hænde som den, der her er stillet Forslag om, med Sikkerhed kunde regne med en upartisk Anvendelse af en saadan Lovgivning, altsaa fuld Ligelighed ved Behandlingen af Overtrædelser, enten disse saa kommer frem i det ene eller det andet Partis Presse. Jeg er f. Eks. af den Opfattelse, at denne Indiskretion i „Social-Demokraten“ i Gaar Morges er af overordentlig skadelig Art i økonomisk Henseende og overordentlig utilbørig, og vil man undersøge, hvem der har snakket af Skole, naar Talen er om Foranstaltninger over for Sammenslutninger, til Fremme af Ro og Orden paa Møder, forekommer det mig rigtigt nok, at der er mindst lige saa god Anledning til at skaffe sig Rede paa, hvem der i dette ret vidtgaende økonomiske Spørgsmaal har handlet saa uforsigtigt og uforsvarligt, som Tilfældet er. Det forekommer mig, at Ligeligheden kræver, at der bliver taget fat paa denne Sag. (*Hans Nielsen*: Det vil ogsaa blive oplyst). Naa, det vil blive oplyst; det kan kun glæde mig. Dernæst maa jeg ogsaa være af den Opfattelse, at selv om det enkelte Blad „Dagens Nyheder“, som Sagen er anlagt imod, har demonstreret klart og tydeligt, at det har været i Besiddelse af et Eksempel af disse Lovforslag paa et Tidspunkt, da de ikke maatte komme i Pressens Besiddelse, demonstreret dette gennem at aftrykke Bestemmelserne deri, saa er det jo dog kun en ringe Gradsforskel fra de Kommentarer i andre Blade, som er kommet frem, jeg kan sige i Pressen over hele Landet, og som ikke havde kunnet skrives, hvis den vedkommende, om han ikke ligefrem havde haft Lovforslaget i Haanden, saa dog i hvert Fald havde faaet et omhyggeligt gennemtænkt Referat af, hvad der stod i disse Lovforslag. Derfor synes jeg, at vilde man foranstalte en saadan Undersøgelse, saa burde Ligelighedskravet have været honoreret derigennem, at denne Sag var optaget i al Almindelighed over for alle de Presseorganer, der allerede paa den Forhandlingerne følgende Dag bragte Meddelelse om disse Forslags Indhold, og som altsaa ikke kunde aftrykke efter andre